

Sygn. akt VIII U 2195/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2014 r. w Gliwicach

sprawy B. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania B. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 28 czerwca 2013 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej B. G. prawo do zastosowania wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 147,25% przy obliczeniu renty rodzinnej;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. na rzecz ubezpieczonej kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 2195/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 28 czerwca 2013 roku ZUS oddział C. poinformował ubezpieczoną B. G., że renta rodzinna przyznana decyzją z 22 maja 2013 roku i wwpw 117,48 % został ustalony prawidłowo. Wcześniej pobierana przez męża ubezpieczonej emerytura została obliczona błędnie. Błędnie zastosowano wwpw 147,25 %.

Ubezpieczona B. G. w odwołaniu domagała się zmiany zaskarżonej decyzji i obliczenia renty rodzinnej z zastosowaniem wwpw 147,25 % tj. takim, który przyjęto do obliczenia emerytury męża. Ubezpieczona domagała się także zasądzenia na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. G. jest wdową po J. G.. Mąż ubezpieczonej był uprawniony do emerytury od 9 kwietnia 2008 roku. Decyzją z dnia 20 maja 2008 roku ZUS przeliczył emeryturę i ustalił wwpw 147,25 %. Emerytura była wypłacana w tak obliczony sposób do śmierci J. G. tj. do 26 kwietnia 2013 roku. Decyzją z dnia 22 maja 2013 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do renty rodzinnej. W decyzji wskazał, że renta rodzinna dla 1 osoby wynosi 85 % świadczenia osoby zmarłej tj. $85\% \times 2659,48 \text{ zł} = 2260,56 \text{ zł}$. Ubezpieczona zwróciła się o przeanalizowanie sprawy ponieważ emerytura jej męża wynosiła 3062 zł, a nie jak wskazano w decyzji 2659,48 zł. W odpowiedzi ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego. Sąd w pełni oparł się na przeprowadzonych dowodach. Stan faktyczny w sprawie nie był sporny.

Sąd zważył co następuje: odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Organ rentowy stanął na stanowisku, że renta rodzinna jest świadczeniem nowym. Do jej ustalenia ponownie obliczono wysokość emerytury męża ubezpieczonej. Według organu rentowego przy ustalaniu wysokości renty rodzinnej był on uprawniony do skorygowania błędu. Stanowisko ZUS nie znajduje oparcia w przepisach prawa.

Zgodnie z art. 73 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm., zwanej dalej ustawą) wynosi ona dla jednej osoby uprawnionej - 85 % świadczenia, które przysługiwałoby zmarłemu.

Zatem renta rodzinna nie jest świadczeniem nowym ale jest pochodną od świadczenia przysługującego zmarłemu. Wynosi 85% tego świadczenia. Brak było zatem podstaw do obliczania emerytury na nowo. Organ rentowy w miejsce wwpw 147,25 % przyjął 117,48%. Nie było to związane z ujawnieniem nowych okoliczności lub przedłożeniem nowych dowodów. Przyjęcie wyższego wwpw było wynikiem błędu organu rentowego. Żaden przepis nie daje podstawy do korygowania wysokości świadczenia w takiej sytuacji.

Zgodnie z art. 114 ustawy po uchyleniu ust. 1a prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu jedynie wówczas jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Korygowanie błędu przez organ rentowy mogłoby być oparte na przepisie art. 114 ust. 1a ustawy. Jednak nie obowiązywał on już w dacie wydania zaskarżonej decyzji. W myśl tego przepisu prawo do świadczenia lub jego wysokość ulega ponownemu ustaleniu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji okaże się, że przedłożone dowody nie dawały podstaw do ustalenia prawa do emerytury lub renty albo ich wysokości. Przepis ten został uchylony wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 roku, sygn. akt K 5/11 i utracił moc obowiązującą z dniem 8 marca 2012 roku, albowiem został uznany za niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 Konstytucji RP.

Stanowisko takie zajął także Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 9 stycznia 2013 roku w sprawie III AUa 656/12.

Mając na względzie powyższe, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.), zasądzając je od organu rentowego, jako strony przegrywającej.